

dog for at undgaa videre Uleilighed og Udgift, til at efterkomme den. Han mødte derfor den 17de Juli med 2 Vidner hos Modpartens Sagfører, Buch, i Veile, der havde erklæret sig berettiget til at modtage og kvittere for Beløbet, og opaltte for ham et efter Buchs Udsagn tilstrækkeligt Beløb, 280 Kr., som han tilbød Sagføreren mod Udlevering af Apparater. Buch erklærede imidlertid ikke at kunne udlevere dette. P. Pedersen begav sig da med de to Vidner til H. P. Ulf og opaltte paa samme Maade Pengene for ham, men han var ikke at formaa til at modtage dem. Andrageren mente nu ikke at have Mere at gjøre, før Modparten stillede Apparater, til hans Raadighed og forlangte Pengene. Det første skete imidlertid ikke, hvortil Sagfører Buch ved en Skrivelse af 28de Juli afkrævede ham 291 Kr. 95 Ø., og da disse ikke bleve betalte, blev der gjort Udlæg hos ham i 8 til 640 Kr. vurderede Røer. Af disse blev ved senere afholdt Auktion de 7 følgende for 445 Kr. foruden Salær ca. 55 Kr. Andrageren lod nu Dommen og den afholdte Auktionsforretning indanke for Overretten. Denne undertjendte den indante Dom og ophævede den foretagne Eksekutions- og Auktionsforretning, samt forpligtede Kjøberne til under en daglig Mønst at tilbagelevere de kjøbte Røer, hvortil H. P. Ulf frisandtes for yderligere Erstatningsansvar. Høiesteret, der hvilken P. Pedersen derefter indante Sagen, ledsaget af nye Oplysninger, stadfæstede tildels Overretsdommen, men paa følgende Betingelse: H. P. Ulf at betale til Andrageren Erstatning efter uwillige af Nettet udnævnte Mænds Skjøn for det Tab, han havde lidt dels ved den mulige Forringelse af Røerne, dels ved, at han havde maattet undvære disse. Skjønnsforretningen, der udførtes af Sognefoged Søren Hansen af Baller og Gaardeier S. P. Otto af Exollerup, ansatte dette Tab til ialt 6,072 Kr. Modparten har imidlertid appelleret Skjønnsforretningen og derved indtil videre unddraget Andrageren Erstatning. P. Pedersen skildder sin Stilling som fortvivlet, idet han mangler Driftskapital til at bringe sin under Sagen i høi Grad forfaldne Eiendom paa gode igjen. Han paaataar, at der under Sagen har fundet et mindre rigtigt Forhold Sted mellem Modparten og dennes Sagfører, idet H. P. Ulf til forskjellige navngivne Mænd har udtalt, at han havde været imod at foretage Eksekution, men at Sagføreren da havde faaet ham til at overdrage sig Sagen til videre Udførelse. Endvidere anfører Andrageren, at Sagfører Buch i Modpartens Fævor har sneret Datoen af et af Andrageren til H. P. Ulf skrevet Brev. Han andrager derfor om „en grundig offentlig Undersøgelse af den omhandlede Sag.“ Andragendet er anbefalet af Raadhus Sogneraad, der erklærer, at P. Pedersen er „en i alle Maader fribelig, ærlig og hæderlig Mand,“ samt af Sognefogden i Raadhus og Skolelæreren sammesteds.

Da Andrageren ikke ses at have henvendt sig til Justitsministeren, gjør Udvalget allerede af den Grund ingen Indstilling.

21 Fra Handlende og Handelsforeninger i 49 Kjøbstæder om Forandring i de gjældende Regler om frivillige Auktioner over Handelsvarer. (Indbragt den 30te Marts 1881 af Folketingsmanden for Maribo Amts 1ste Valgkreds, Lund).

Andragerne henvise til, at Lov af 23de Mar 1873 § 6 om Afholdelse af Auktion i stadigt større Omfang benyttes paa en for den lokale Handel i høi Grad stadelig Maade. Det er blevet almindeligt, at Handlende paa Landet laane deres Lokaler og deres Navn til en eller anden Person, som ønsker at afholde en Auktion; de rekvirere da denne i eget Navn og lade sig overlevere Faktura paa Væerne, for at give det Udseende af, at disse enten tilhøre dem eller ialtfald ere givne dem i Kommission. Mod denne Trafik er der, saaledes som Loven i Praxis forstaaes særligt i Henhold til Høiesteretsdom af 20de Oktob. 1874, Smit af udrette, da det aldrig vil være muligt for Auktionsretten at oplyse, at der kun foreligger en Proformaoverdragelse mellem den Mand, der er uberettiget til at holde Auktion, og den Mand, der laaner ham Navn, saa at en Protest fra Stedets Handlende ikke vil blive tagen til Følge. Og selv om det i noget Tilfælde maatte lykkes bagefter at faae Vedkommende tiltalt for uberettiget Næringsbrug, vilde Skaden være sket, og en Bøde vilde neppe forhindre ham fra at fortsætte samme Trafik i en anden Jurisdiktion. I Almindelighed er det, der sælges ved saadanne Auktioner, flette Væer, som Kjøberen ikke faar Tid eller Leilighed til nærmere at undersøge, og som han derfor i Reglen betaler meget for byrt. Andragerne mener derfor, at det vilde være ligesaa meget i Befolkningens som i Handelsstandens Interesse, at al Udgang til at forauktionere Handelsvarer paa Landet blev forbuden. Derimod vilde det være meget vanskeligt at forebygge ulovlige Auktioner over Handelsvarer i Kjøbstæderne, hvor det neppe kunde anbefales at forbyde overhovedet at afholde frivillige Auktioner over Handelsvarer; men Andragerne finde, det vilde være en billig Forbring, at enhver Omgaaen af Loven straffes, og dette kunde ske, dersom det ved Lov blev foreskrevet, at enhver, der afholder Auktion over Handelsvarer skal, naar Paaatale finder Sted, føre strengt Bevis for, at Auktionen i Rigtigheden, ikke blot pro forma, afholdes for